

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, den 11. januar 2011
Sagsnr.: 8337
Dok.nr.: 180256

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har i brev af 8. december 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 104 (Alm. del) som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pia Olsen Dyhr (SF).

Spørgsmål 104:

”Kan ministeren bekræfte, at EU's fiskeriaftaler med blandt andre visse lande i Afrika blandt andet bygger på princippet i FN's havretskonvention artikel 62, stk. 2, der kan give andre stater adgang til overskuddet af den tilladte fangstmængde i de pågældende landes eksklusive økonomiske zoner, og kan ministeren nævne i hvilke fiskeripartnerskabsaftaler han mener, at der er bevis for, at EU's flåde fisker på et overskud?”

Svar:

Gennem fiskeripartnerskabsaftaler med tredjelande opnår EU-fiskerifartøjer mulighed for adgang til fiskeri i de pågældende tredjelandes eksklusive økonomiske zoner på ressourcer, som landene ikke kan fiske eller foretrækker at stille til rådighed mod betaling til EU eller andre lande.

De fleste af EU's fiskeripartnerskabsaftaler med sydlige lande vedrører udelukkende fiskeri efter tun, hvor de tilladte fangstmængder er fastsat efter aftale inden for regionale fiskeriforvaltningsorganisationer, baseret på videnskabelig rådgivning om bestandens biologiske tilstand.

Aftalerne danner i disse tilfælde de retlige rammer for adgangen til disse ressourcer, som allerede er tildelt på internationalt plan. Det er i denne sammenhæng, at hver aftale fastlægger den mængde tun, der kan fanges i det pågældende lands farvande og det antal fartøjer, som får tilladelse til at fiske.

I de tilfælde, hvor der også indgår andre bestande i aftalerne, skal fiskerimulighederne fastlægges på grundlag af den bedste, til rådighed værende videnskabelige rådgivning. Der er alene tale om meget få aftaler, hvori andre bestande end tun indgår.

Forud for indgåelse af en fiskeripartnerskabsaftale eller en ny fiskeriprotokol (og efter udløbet af dennes løbetid) skal der normalt gennemføres en evaluering blandt andet indeholdende en vurdering vedrørende bestandene.

Desuden kan det tilføjes, at EU-fiskerfartøjer, der fisker under fiskeripartnerskabsaftaler, normalt ikke har tilladelse til at fiske inden for 12-milezonen, der er forbeholdt den lokale fiskerflåde. Dette er medvirkende til at sikre, at der alene fiskes på ressourcer, der ikke er interessante for lokale fiskere.

Henrik Høegh

/Birgitte Riber Rasmussen